

kroner, og det er også det, hr. Ulrik Kragh nævner.

Til det er der kun at sige, hvilket fremgår ganske klart af udkast til regulering, at eksport af produkter, der indeholder disse gasser, ikke er omfattet af bekendtgørelsen. Virksomheder, der eksporterer sådanne produkter, må altså gerne producere disse i Danmark og derefter eksportere dem også efter 1. januar 2006.

Hans Christian Schmidt (V):

Jamen det afføder to spørgsmål til ministeren, for hvis man læser i kapitel 2, § 3, stk. 2, så står der jo, at uanset den i stk. 1 anførte dato er import, salg og anvendelse ... Altså skal det forstås sådan, at det er o.k. at importere de ting, så det ikke gælder? Det er det første spørgsmål.

Vi må sige, at dansk erhvervsliv jo er førende. Dansk erhvervsliv er førende i verden på hele køleindustriområdet, også hvor der laves lysledere, chips osv., og derfor må vi sige, at dansk erhvervsliv er enestående, enestående, på det her område. Vi er helt unikke og helt i front som førende nation.

Samtidig må vi jo sige, at vi ikke kan udlægge det anderledes, end at regeringens belønning over for dansk erhvervsliv er at sige, jamen nu slipper I først 200 mio. kr. om året i afgifter, og derefter fører vi jer frem, så I som det eneste land i verden ikke efter 1. januar 2006 må bruge de her midler mere.

Jamen jeg kan slet ikke forstå, hvordan man kan behandle et erhvervsliv på den måde, og mit andet spørgsmål til ministeren er: Betyder det så nu, at ministeren vil redegøre over for Folketinget for, hvilke konsekvenser det får erhvervsøkonomisk, inden den endelige bekendtgørelse sendes ud?

Ulrik Kragh (V):

Jeg kan forstå på ministerens svar, at han ikke helt havde gjort op, hvad det her ville koste, hvilket jo kan undre, når det er sådan, at i hvert fald 12.000 arbejdspladser er der talt, at det her går ud over.

Når vi nu ved, at man f.eks. i Holland ifølge ministerens egne oplysninger formår at lave besparelser på CO₂-området på ca. 75-80 kr., der har været lidt debat, men hvis nu vi siger 75-80 kr. pr. t, så går vi i hvert fald ikke for lavt, så kunne jeg godt tænke mig at spørge ministeren: Hvad må det her koste, altså pr. t CO₂-ækvivalent, for, at ministeren siger, at det her gør vi?

Altså hvor ligger smertegrænsen med hensyn til prisen pr. t CO₂?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil da gerne give det løfte, at vi orienterer Folketinget om konsekvenserne både af den ene og den anden art, inden den endelige redegørelse bliver udsendt.

Vores erfaring er nu, ja, det er svært at sige noget konkret, men vi kan i mange tilfælde på de her områder faktisk gøre det sådan, at man på sigt tjener penge og ikke taber penge. Det er jo den gode historie at fortælle her. Vi skal altså ikke undervurdere danske virksomheder. Det er klart, at vi bliver ofte udsat for, at man skælder ud, men når vi så har truffet vores beslutning, viser det sig, at den var meget fornuftig.

Kan man huske der i begyndelsen af 1980'erne, hvordan der blev skældt ud på Poul Nielson, en af mine forgængere som energiminister, over det, han lavede ude i Nordsøen? Det har jo bag efter vist sig, at det var fantastisk fornuftigt. De har tjent efter manges mening endda for mange penge, efter min mening i hvert fald mange penge. Så jeg tror altså, at man skal være lidt varsom. Det er det, jeg har sagt tidligere, at en gang imellem skal man prøve at være på dækket i det første skib i konvojen i stedet for altid at ligge helt agter i forhold til alle andre. Jeg mener, at vi finder en løsning på de her problemer, men jeg vil gerne sende papiret over.

Så skal jeg endelig sige, at en af mulighederne, selv om man har en afviklingsdato og et forbud, er selvfølgelig at lave konkrete undtagelser. Jeg mener, sådan arbejder vi jo altid, og noget af det kunne vi jo også håndtere i virksomhedernes miljøgodkendelser osv. Så der er mange muligheder, de er bestemt ikke udtømte, og der er ingen grund til at male en vis mand på væggen, før vi har udtømt alle de muligheder og set, hvad vi kan få. Men det er den ligesom mistænkeliggørelse, der ligger i alle spørgsmål, af overhovedet at gøre noget, som jeg har svært ved at acceptere.

Hans Christian Schmidt (V):

Jo, vil jeg sige til ministeren, men man kunne jo også have benyttet den her lejlighed til at rose dansk erhvervsliv, til at sige, at vi er førende.

Det blev sagt i et par bisætninger, men det skulle have været hele hovedindholdet. Hovedindholdet kunne også have været: Vi vil ikke plage erhvervslivet mere. Vi vil rose det for, at det er førende i verden. Når det bruger de her